Enderrock | Jordi Martí Fabra | Actualitzat el 07/09/2020 a les 10:45

La lluna en un calaix

Estrenem el clip de «La luna», de LA COMPANYIA MINIMíssimA

La Companyia MinimíssimA | Juan Miguel Morales

En Gerard Díaz, el músic que amb el projecte **LA COMPANYIA MINIMíssimA** va guanyar el Concurs Sons de la Mediterrània 2019 amb una proposta ben arrelada, també, en la poesia popular. El 27 de setembre es publicarà debutarà amb el disc *LA COMPANYIA MINIMíssimA* (Segell Microscopi, 2020), que es presentarà a la Fira Mediterrània de Manresa. Fa unes setmanes us vam presentar el clip "De Setí" i avui us en presentem un altre d'encantador: "La luna".

Video: http://www.youtube.com/watch?v=7rxvYEFTEww
Una melodia d'en **Joan Turu**, "La luna", ha estat recreada pel seu besnet. La peça forma part del disc **LA COMPANYIA MINIMíssimA**, gravat als estudis de **Pau Vinyoles** a Esplugues de Llobregat, i se n'ha fet també un clip de fascinació magnètica. Però com va arribar a aquesta melodia del besavi a mans del Gerard? "La meva àvia em va dir: mira què he trobat en un calaix: papers del meu pare... -explica el músic-. Hi havia partitures de cant coral i també aquesta peça, una melodia senzilla, de tot just dues frases, signada per ell i titulada "La Luna".

En Gerard va agafar aquelles dues frases que s'havien passat cinquanta anys tancades en un calaix i les va desenvolupar una mica. A l'hora de gravar-la, a la seva concertina hi ha sumat el clarinet del seu amic **Alberto Larraz**, generant una sonoritat plena de delicadesa i somieig, d'acord amb el tarannà de la peça. El clip segueix la mateixa línia. És obra de **Laura Ginés** i **Pepon Meneses** -que també participa al disc com a músic i com a dissenyador- i està construït amb la tècnica d'animació per substitució: amb imatges lunars extretes dels arxius de la NASA, postals japoneses, il·lustracions de llibres, etc.

La lluna és de tothom, però especialment dels somiadors i dels perseguidors de l'inabastable. És per això que, als concerts, en Gerard la combina amb una altra de les peces de l'àlbum, "El senyor del Castell", sobre un poema de David Vila: "...a partir d'avui està permès somiar truites / fer volar coloms / no tocar de peus a terra / i voler la lluna en un cove...".